

เด็กชอบวาดภาพ

เมื่อวานนี้ลงรูปวาดในอดีตแล้ว ให้นึกถึงสมัยนั้น ชอบวาดภาพมาก
เลือกเรียนสถาปัตยกรรมก็เพราะชอบวาดภาพมากกว่าชอบก่อสร้าง
แต่ในเวลานั้นยังไม่มีคณะวิชาที่สอนทางวาดรูปโดยตรง ยกเว้น
โรงเรียนเพาะช่าง

แต่ตอนนั้นไม่รู้เรื่องอะไร เมื่อเข้ากรุงเทพฯครั้งแรก ก็สมัครเข้าเรียน
ม.ศ. 4-5 ไม่เคยรู้ว่ามิโรงเรียนเพาะช่าง ถ้ารู้จะไปเรียนทางนั้น

เรียนจบแล้วก็เหลือไม่กี่คณะที่พอมีการวาดรูป ที่แน่ๆ ก็คือคณะจิตร
กรรมฯ ศิลปากร

ก็สมัครไปหมดนั่นแหละ

ตอนเรียนชั้น ม.ศ. 5 เคยวาดรูปไปส่งประกวดของกระทรวงศึกษา
หัวข้อเกี่ยวกับประชากรโลก ได้รางวัลที่ 2 (รางวัลที่ 1 ไม่มีใครได้ เพราะไม่มี
ใครมีฝีมือถึง) ได้เงินรางวัลมา 1,500 บาท

ดีใจเหมือนถูกลอตเตอรี่ เพราะจัดว่าเป็นเงินก้อนใหญ่ในชีวิต 1,500 บาท
น้อยอยู่ได้หลายเดือนเลย

วันไปรับรางวัล ผู้อำนวยการโรงเรียนต้องไปด้วย

ย้อนหลังไปตอนเรียนชั้นมัธยมต้น ก็เคยได้รับรางวัลประกวดวาดรูป
ตอนนั้นก็นึกฮึกเหิมว่าเราก็คงมีฝีมืออยู่ท่าสองท่านะ

แต่พอไปเข้าเรียนคณะสถาปัตยกรรมฯ หดหัวกลับมาแทบไม่ทัน แต่ละคน
ฝีมือดีกว่าผมทั้งนั้น

เวลานั้นคณะสถาปัตยกรรมฯ จุฬาฯ ไม่ได้สอนวิชาวาดรูปเป็นหลัก มีวิชา
สเก็ตช์ในปี 1 วิชาเดียว หลังจากนั้นก็ไปฝึกกันเอง

วิชาส่วนใหญ่เน้นการออกแบบ

เอาละ ความแตกต่างระหว่างการออกแบบกับการวาดรูปคือ การ
ออกแบบใช้สมองคิดโอเคเดียว ส่วนการวาดรูปใช้มือวาดให้สวย

แม้คนที่ฝีมือวาดดีกว่าได้เปรียบในการขายงานอาจารย์ แต่ท้ายที่สุด

แล้ว ก็วัดกันที่โอเคเดียว วาดเก่งอย่างเดียวไปไม่ได้ไกลหากไม่มีโอเคเดียว เพราะใน
ตอนจบผลงานที่ปรากฏออกมาคืออาคาร ไม่ใช่รูปภาพ

อย่างไรก็ตาม ผมก็โชคดีมีโอกาสได้ใช้ฝีมือการวาดรูป (แม้จะจำกัด)
หากินโดยเขียนการ์ตูนเล่มละบาทขาย และเมื่อเรียนจบ ก็เป็นการวาดรูปนี้
แหละที่ช่วยแหวกทางให้ได้ไปทำงานที่สิงคโปร์และนิวยอร์ก

ในโลกของศิลปะ มีสองทางให้เดิน หนึ่งคือความคิดสร้างสรรค์ (ฝึกสมอง)
สองคือฝีมือ (ฝึกมือ)

มันเป็นธรรมชาติของสมองกับมือ มักไม่พัฒนาเท่ากัน

คนที่มีความคิดสร้างสรรค์ดีมักวาดไม่ค่อยเก่ง คนวาดเก่งก็ไม่ค่อย
สร้างสรรค์

อย่างไรหน้สำคัญกว่า วาดหรือคิด?

คำตอบคือสำคัญทั้งสองอย่าง ต้องตลาดต้องการทั้งสองสาย ส่วนใคร
จะไปทางไหน ขึ้นกับความชอบ

หากไปเอาดีด้านที่ต้องใช้ฝีมือ เช่น วาดภาพเหมือน หรือประติมากรรม
แบบเหมือนจริง ก็ต้องเก่งเรื่องมือมากกว่า

หากไปทำงานสายครีเอทีฟโฆษณา วาดไม่เก่งก็ไม่ใช่ไร

หากเป็นเจ้าของสำนักสถาปนิก คิดเก่งสำคัญกว่า เพราะเรื่องวาดรูปให้ลูก
น้องทำได้

ในต่างประเทศ มักแยกชัดๆ ไปเลยว่า คนนี้เก่งคิด คนนั้นเก่งวาด
ถือว่าแต่ละสายเป็นมือโปร.ทางนั้น

เก่งสองด้านอาจไม่ได้งาน เพราะเขาไม่เชื่อว่ามีคนเก่งสองด้านด้วย
แต่ในเมืองไทยชอบจ้างคนเก่งสองด้าน หรือพอไปได้ทั้งสองด้าน

2 in 1 คู้่มกว่าเห็นๆ

4 มีนาคม 2564

ประสบการณ์เขียนนิยายภาพ

ผมเริ่มเขียนงานวรรณกรรมอย่างเป็นเรื่องเป็นราวครั้งแรกสามสิบกว่าปีก่อน แต่หากจะดูพัฒนาการของการเขียนเรื่องสั้นแล้ว คงต้องถอยไปไกลกว่านั้น นั่นคือเริ่มตั้งแต่อายุราว 14-15 เมื่อผมเริ่มหัดแต่งข่าวสั้น และริเขียนนิยายภาพ

ช่วงวัยละอ่อนผม ‘อิน’ กับการวาดรูปมาก อยากวาดรูปได้ดี แต่สิ่งที่น่าคับใจก็คือไม่มีครูสอนอย่างเป็นทางการเป็นเรื่องเป็นราว เช่นการสอนกายวิภาคศาสตร์ หรือสรีรศาสตร์ ในเมืองเล็กต่างจังหวัดหาตำราด้านศิลปะการวาดเขียนยาก เย็นยิ่ง สิ่งเดียวที่ทำได้คือการเรียนจากตัวอย่างงานนิยายภาพและการ์ตูนที่มีอยู่ในตลาด ค่อย ๆ ฝึกฝนไปช้า ๆ

จำได้ว่าช่วงนั้นอยากถามบรรดาผู้รู้ว่า ต้องใช้พู่กันแบบไหนหมึกชนิดใด กระดาษแบบใด ร่างภาพอย่างไร ฯลฯ แต่ไม่มีผู้รู้ใกล้ตัวที่พอถามได้ เลยสักคน

เมื่อมีโอกาสมาเรียนต่อในกรุงเทพฯ จึงไปตระเวนหาอุปกรณ์วาดภาพตามร้านค้าแถวสะพานควาย ได้กระดาษอาร์ตมาหนึ่งม้วน พู่กัน กับปากกา คอแรง และเริ่มลงมือเขียนโดยที่ไม่รู้แน่ชัดว่าต้องทำอะไร เนื่องจากไม่มีคู่มือการวาดนิยายภาพ และไม่รู้จะขอคำแนะนำจากใคร เพราะไม่รู้จักนักวาดนิยายภาพสักคนเดียว

จึงไม่แปลกที่ว่าเมื่ออยากเป็นนักวาดรูปที่มีฝีมือ แต่การไปถึงจุดหมายยากเย็นเอาการ

อย่างไรก็ตาม ช่วงหลายปีนั้น ผมก็อุตส่าห์ดิ้นรนจนเขียนนิยายภาพได้หลายเรื่อง แต่ไฟการทำงานชนิดนี้ก็มอดไปเพราะสถานการณ์ทางการตลาด เนื่องจากไม่มีใครอยากตีพิมพ์งานที่ ‘ขายไม่ได้’

นี่เป็นตัวอย่างงานสมัยเรียนชั้นมัธยม

เป็นงานที่ไปเสนอแล้ว เขาไม่รับ

สามสิบปีให้หลัง ก็นำมารวมพิมพ์ในหนังสือ *เดินไปให้สุดฝัน*

